

tweede gift ad f 25.— nadere inlichtingen inwin?); van D. H. A. te B. f 2.50. Samen: f 96.41.
Totale weekopbrengst: f 216.07.
De Maandagmorgen voegde er nog aan toe f 20.— van G. A. B. te E. en f 2.— van N. N. te B. Dus sloot de lijst af met een bedrag van f 238.07. Hoe goed doet het, in deze droeve dagen te ervaren hoe hartelijk men met de Hogeschool meeleeft. Broeders en Zusters, ons aller dank!

P. DEDDENS.

P.S. Wegens overvloed van copie is plaatsing van deze verantwoording enige weken vertraagd. RED.

JEUGDLEVEN

Congreskampen „Twenthe“

Men vraagt ons opname van onderstaand bericht betreffende onder toezicht van de predikanten der classis Enschedé te houden congreskampen.

Ongetwijfeld hebben velen al 'n tijd zitten uitkijken naar de oproep voor de congressen in de verschillende kampen in Twenthe.

Eindelijk is 't te er dan!
Evenals vorig jaar staan we onder „supervisie“ van de predikanten der classis Enschedé. Hun getal is uitgebreid met drie — als 't nu nog niet goed wordt.....

Over onderwerpen etc. hoor je wel meer.
Eerst moet je je opgeven. Bij 't bekende adres: G. Luiten, Kulpersdijk 392, Enschedé. Geen telefoontjes of boodschappen — allemaal schriftelijk. Op kaart of brief moet staan:

1. volledige naam en adres;
2. je sexe en je geboortedatum;
3. voor welk kamp je je opgeeft (zie onder);
4. heb je nog een wens t.a.v. een onderwerp, dat je graag behandeld wilt zien? Zeg het.

En nu natuurlijk nog enkele bijzonderheden:

a. we hebben als datum vastgesteld: Maandag 21 tot Zaterdag 26 Juli a.s. Dat is dus 'n dag langer dan vorig jaar ('t was toen zo fijn, dat 't ons allemaal te kort heeft geduurd);

b. in verband daarmee wordt de prijs iets hoger. Voor kamp A (dat is dus 't gebouw) f 22.50 (alles inbegrepen, behalve natuurlijk je reis). Voor kamp B (tentenkamp) f 20.—. Op dezelfde plaats als vorig jaar; dus midden in de driehoek Enschedé-Hengelo-Oldenzaal. Of kamp C nog uit de schoot der toekomst te voorschijn komt, is in deze oproep de Grote Onbekende.

c. In verband met wensen-van-meerderen hebben we de gelegenheid opengesteld voor luidjes, die Zaterdag 19 Juli al willen komen. Het congres begint eerst Maandag 21 Juli, te 1 uur nam. Kom je van Zaterdag tot Zaterdag, dan wordt dat f 4.— meer.

Tenslotte: allerlei nodige mededelingen sturen we je zo gauw dat kan. En: je moet je opgeven vóór 31 Mei a.s., liever eerder.

Met kampgroeten uit 't Twentehelân.

De Techn. Commissie.

Congres Heemstede

In het conferentie-oord „Teylingerbosch“ bij Heemstede wordt van Maandag 18 Aug. 2 uur, tot Vrijdag 22 Aug. 3 uur, een congres van onze jonge mensen gehouden. 't Onderwerp is tweeledig: Wat zegt de Here bijkens Zijn Woord over onze roeping in het maatschappelijk leven van nu en straks, en: Hoe moet deze roeping praktisch worden opgevolgd?

Over het eerste deel refereert Ds M. Vrieze van Heemstede. De tweede spreker wordt binnenkort bekend gemaakt. De Koopman uit Den Haag heeft de congresleiding.

De prijs is slechts f 17.50, alles inbegrepen, waarvan bij aanmelding f 5.— moet worden vooruitbetaald. Aanmelding bij J. van Gorkum, Bosch- en Vaartstraat 23 te Haarlem, wiens gironummer is 205651.

Er kan zich nog een aantal congressisten opgeven, maar men haaste zich. Op 1 Juni moeten de aanmeldingen binnen zijn. Wie het eerst komt.....!

Dr PAUL TOURNIER,

Christelijke geneeskunst en Buchman-beweging (VIII)

Tourniers subjectivistisch handelen wordt m.i. ook in de hand gewerkt, doordat hij soms zijn patienten „de handen oplegt“.

Dat lijkt Bijbels, maar is het in deze tijd helemaal niet! Wie er zich aan schuldig maakt, de dokter, die de handen oplegt, de patient, die zich de handen op laat leggen, werkt alleen maar magie in de hand. Tournier beroept zich natuurlijk op het Nieuwe Testament. Hij schrijft: „Toch wordt in het Nieuwe Testament vaak gesproken over handoplegging als een middel tot genezing. Wij hebben dus het volste recht ervaar gebruik te maken en ik heb het dan ook meermalen gedaan. Ik weet ook, dat mijn tekort aan geloof mij er vaak van heeft teruggehouden. Ik heb het gedaan in de zeldzame gevallen dat er een sfeer van ware gemeenschap tussen mij en mijn patient was of als ik de overtuiging had, dat God van mij verlangde dat ik het met dit middel zou wagen. Maar steeds hield ik daarbij in het oog, dat God niet verplicht is te voldoen aan onze wensen en dat Hij zowel over ziekte als over genezing de soevereine Heer blijft“ (T. G., 184).

Het subjectivisme valt weer op in dit citaat. „Als ik de overtuiging had, dat God van mij verlangde“, „als er een sfeer van ware gemeenschap was“.....

Zoals ik zeide, zulk een trachten genezing te bewerkstelligen door handoplegging, werkt ontegenzeggelijk magie in de hand; doet bij de patient en zijn omgeving de gedachte opkomen aan zoets als „wondergenezingen“.

Nu hoor ik al de tegenwerpingen komen, die ik al zo vaak gehoord heb: „maar God is toch nóg machtig zó te werken!“

En dan antwoord ik: inderdaad! God kan zeker nóg bewerkstelligen, dat iemand na handoplegging langzamerhand of ook „als in een ogenblik“ beter wordt. De vraag is echter zó niet goed gesteld. We moeten vragen: maar werkt God inderdaad vandaag nog zó?

En dan geloof ik, dat we rustig moeten antwoorden: neen, zó werkt God nu niet meer!

Trouwens, op zulk een wijze heeft God eigenlijk nooit gewerkt. God heeft nooit „brokstukig“, „zonder vast plan“ gewerkt. Hij heeft nooit maar eens hier iemand en dan weer eens daar iemand, „zo maar eens“ beter gemaakt. De wonderen in de Bijbel zijn maar niet, voor zover zij op ziekte betrekking hebben, wonderbaarlijke-genezingen-zonder-meer. De wondergenezingen, de genezingen op het gebed zijn altijd in een bepaald plan opgenomen. Johannes zegt daar al iets van tegen het slot van het naar hem genoemde evangelie; hij zegt: „Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet geschreven zijn in dit boek; maar deze zijn geschreven, op dat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods; en op dat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam“ (Joh. 20 vs 30, 31).

Christus wil dus mensen, die in Hem geloven; m.a.w. Christus is ook hier wéér bezig Z i j n k e r k t e v e r g a d e r e n ! Daartoe riep Hij „de verloren schapen van het huis Israëls“; daartoe riep Hij ze krachtig; óók door „tekenen en wonderen“. Even later zien we, dat ook het woord der apostelen soms nog van tekenen vergezeld gaat. Soms! Lang niet altijd! Zelfs..... in de regel niet! Lees het Nieuwe Testament er maar op door. Ja, bij de lezing vragen we ons wel eens af: „waarom gaf God nu hier niet eens

een wonderbaarlijke uitredding? Waarom redde God b.v. de apostel Jacobus niet wonderbaarlijk? Het evangelie begon toen pas zijn loop! Moest er toen al iemand uitvallen? Waarom verhinderde God Koning Herodes niet, dat hij die Jacobus met het zwaard doodde? En waarom stond God het hem toe, dat „toen hij zag, dat het den Joden welbehaaglijk was, hij voortvoer met verdere vervolgingen“? (Hand. 12:3). Zou Jacobus zélf niet voor zijn eigen behoud gebeden hebben? Of zou het gebed van Jacobus niet „krachtig“ genoeg geweest zijn?.....

Vooral in Corinthen hadden verschillenden in de gemeente de „gave der gezondmaking“. Ik vraag, als die mensen daarover n a a r w i l l e k e u r hadden kunnen beschikken: waarom zijn er dan nog mensen in Corinthen gestorven? We lezen niet (en het is ook op andere wijze niet tot ons overgekomen), dat vele gemeenteleden daar heel wat ouder geworden zijn dan in andere gemeenten of dan mensen buiten de gemeente.....

Maar, misschien merkt iemand op (en ook Tournier heeft daarop het oog), maar, in Jac. 5:15 staat toch maar: „en het gebed des geloofs zal de zieke behouden“. Zeker, dat staat er; maar lees nu ook eens vs 14; dit vers leert, dat dit gebed is het gebed van..... de ouderlingen der kerk! Die ouderlingen moesten daar over zo'n zieke bidden en hem met olie zalven in de Naam des Heren. Houden we dan nog in het oog, dat in de eerste christelijke gemeenten bij voorkeur zij tot ouderling gekozen werden, die die „gave der gezondmaking“ of een ander charisma (als genoemd in 1 Cor. 12) hadden; ja, dat de Here zelfs belooft in Jac. 5:15, dat Hij op hún gebed aan zulke zieken, „zo zij zonden zullen gedaan hebben“ de zonden zal vergeven, dan worden we toch zeker wel gewaar, dat wij in zulke omstandigheden nu niet meer verkeren en dat wij zulke ouderlingen nu niet meer hebben. Dat wil nu niet zeggen, zo zegt Jacobus verder, dat de gebeden van andere mensen dus niet veel te betekenen hebben, dat we dáár eigenlijk niets aan hebben; neen, neen, zo vertroost hij in vs 16: „een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel“. Des rechtvaardigen! Al is die dus niet begiftigd met bijzondere charismata! En veel; niet alles!

M.a.w. een krachtig, gelovig gebed, in tijden van ziekte (maar ook in tijden van andere zorgen) is en blijft nodig. Het gebed is immers „het voornaamste stuk der dankbaarheid, dat God van ons..... vóór-dert“! (Heid. Cat., antw. 116). Het is echter lang niet zeker, dat God op zulk een gebed altijd de door ons begeerde uitkomst zal geven. Uitkomst geeft Hij Zijn uitverkorenen; maar vaak héél anders, dan zij zich die voorgesteld hadden.....

Als wij nu zó de Heilige Schrift laten spreken; ik zeg: de Heilige Schrift, en niet maar een paar, op zichzelf genomen en daarom uit het verband van het geheel der Schrift genomen teksten, zo houden we over, dat God dus op ons gebed genezing kan schenken; maar dat Hij het ook vaak niet zal doen. En als Hij genezing schenkt, dan gaat nog het wonderbaarlijke geheel en al weg. Want in Jacobus staat in 't geheel niet dat zulke genezingen (die b.v. op dat gebed van die ouderlingen volgden) „wondergenezingen“ waren. Als het God behaagt, op mijn gebed de vermenigvuldiging van bepaalde bacteriën in mijn lichaam door de werking van door de dokter of zuster ingespoten penicilline stop te zetten, dan heb ik niets minder dan..... een gebedsgenezing, volkomen langs de „weg der middelen“. P. JASPERSE.

die tot slaapplek strekt. De benedenhelft is in twee even grote stukken verdeeld door een tussenschot. Men komt de rechterhelft binnen en ziet meteen een kamer, gemeubileerd met één lange bank, een ronde en een vierkante tafel, vier leunstoeltjes en ter verlichting een..... oliepitje. Alles was geplaatst als in een vergaderlokaal en aan het hoofd stonden de stoelen voor Djelappé en ons beiden. Zie zo, 't lampje bij de tuun, daar lagen voorts een roomse uitgave van een Bijbelse Geschiedenis-boek, een roomse catechismus en een rooms liederenbundeltje. Ik kan gaan vertellen.....

Men kan zich niet voorstellen, hoe fijn dat is. Van de schepping, van de zondeval, van de moederbelofte, van de broedermoord, van het Kanaetisch geslacht, van Henoch, van de zondvloed, van het Noachietisch Verbond: al die dingen zijn spikspilternieuw voor ze en..... nog steeds merk ik, dat er spanning is omtrent de vraag: Wanneer zou die beloofde Verlosser nu toch komen? Reeds heb ik hun verteld, dat Hij veel later gekomen is, dus ze weten nu de afloop al, maar de weg, die God met Zijn Kerk bewandeld heeft, is hun nog onbekend. Na de vertelling zingen we. Daartoe heb ik de versjes met cijfernoten op grote stukken papier geschreven. Die vellen prikken we aan de wand, het olielampje er onder, dan gaan allen staan om het beter te kunnen zien en, met Djelappé

als één hunner tussen z'n jongens in, zingen we eerst op noten, dan op woorden. Het mat-gele schijnsel, de duistere hoeken, de glimmend-halfronde lijven, die glanzend-zwarte haardos en die twinkende lichtjes in die donkere ogen, fel afstekend tegen hun prachtige gebitten, zouden een Rembrandt hebben kunnen inspireren tot een meesterwerk. Het is dáárom ook zo mooi, omdat ze zelf niet weten, hoe mooi het is.

Ik ben ook wel eens met onze zuster Bos daar geweest. Toen waren ze ook verguld. En ik vond het zo prettig, dat bij het terugvragen bleek, dat ze hun les goed hadden onthouden. Trouwens, Djelappé wil nu ook, dat ze het vertelde in het boek nalezen. Het boek. Dat roomse boek. Ik heb het doorgelezen. Het eerste deel over het Oude Testament bevat geen ketserijen, maar het tweede deel! Hoe nodig is het, dat hier Bijbels komen! Toen ik wegging had ik er drie!). Later kreeg ik er nog één bij. Maar drie zijn er reeds elders in gebruik. Wat nu? Wie helpt hier?

De andere helft van het huis is één grote keuken. De Hollandse moeders zouden heus stom-verbaasd zijn, als ze zagen met hoe weinig primitieve middelen hier een buitengewoon-praktische keuken is gebouwd. En nu moet niemand denken: nou ja, een man vindt het al gauw goed, neen, mijn eigen vrouw zei: O, maar

1) Maleise bijbels, wel te verstaan!

daar kan ik wat van leren, dat doen wij later ook zo, als ons huis klaar komt. Je begrijpt, hoe leuk Djelappé dat vond, want..... toen ik vroeg, wie heeft dat nu gebouwd? toen was het antwoord: „Wij, tuun, samen“.

En deze Djelappé heeft met zijn oudere vrienden nog veel meer voor ons gedaan. Misschien dat ik daar later nog wel eens iets van vertel. En, evenals zijn collega Adj, die óók rooms is opgevoed, lenen ze een aandachtig oor aan mijn woorden en soms, soms vragen ze naar een verklaring, omdat ze vroeger anders leerden en een heel enkel keertje merk ik dan, dat daar een kentering begint. Ik durf niet meer zeggen, dan zou ik misschien voorbarig zijn.

En onder die jongens van Djelappé zijn er, die zo graag onderwijzer willen worden. Zouden we die nu mogen loslaten? Terwijl er vlak in de buurt dorpen zijn met soms meer dan honderd kinderen, die op hun beurt een onderwijzer uit hun eigen volk nodig hebben?

Denk hier maar eens over na.

Ngabang, Dec. '51.

J. P. MOERKOERT.

